

[Gert Petersen]

kostningsniveau og den slags ting, »... så må man alligevel nok erkende i socialdemokratiet, at en indkomstpøolitik i sig selv har indbygget en skævhed, der er til lønmodtagernes ugunst. Selv om det lykkes os på en række områder at få indkomstpøolitikken udstrakt til andre indkomstarter, helst alle indkomstarter, og selv om vi kan følge den op, ... er en af de grundlæggende ideer med indkomstpøolitik... at virksomhederne... skal kunne tjene flere penge, så de kan ansætte nogle flere folk, og derfor kan indkomstpøolitikken meget nemt skærpe de uligheder, der er i formuefordelingen.«

Det er en erkendelse, man var kommet til i socialdemokratiet, og det er en erkendelse, som man åbenbart nu atter har forladt. Jo, socialdemokratiet har bevæget sig, hr. statsminister! Erkendelsen mundede dengang – og det er ikke mere end nogle få måneder siden – ud i, at derfor måtte der gennemføres en skattereform og en boligreform, der omfordelte byrderne, og derfor måtte der også gennemføres reformer med hensyn til lønmodtagernes medejendomsret, ellers kunne man ikke lave indkomstpøolitik. Der stod socialdemokratiet for kun få måneder siden, hr. statsminister. Der står man åbenbart ikke længere.

Jeg skal nævne et andet punkt, som egentlig er endnu alvorligere. Jeg sagde i mit indlæg – og dér kan hr. Kjeld Olesen ikke have hørt rigtig efter, når han siger, at jeg bare sagde, hvad jeg har sagt tidligere og hele tiden – at hidtil har det været sådan, at en socialdemokratisk regering dog i det mindste tøvede med at give bekæmpelsen af betalingsbalanceunderskuddet forrang fremfor bekæmpelse af arbejdsløsheden. Der har været stærke tendenser til det, men jeg mener f. eks., at det udspil, man kom med ved augustforlig II – det var i 1977 – faktisk var baseret på en erkendelse af, at det nu var vigtigere at få bekæmpet arbejdsløsheden, og at vi ikke bare kan producere os ud af denne krise. Der har også været andre og mere beklagelige tendenser, der er gået den modsatte vej, men det har i hvert fald været sådan, at der har været den nuanceforskel i forhold til borgerlige regeringer, at vi har ment, selv om vi synes, man førte en principielt forkert pøolitik fra den socialdemokratiske regerings side, at disse nuanceforskelle gjorde, at vi kunne støtte regeringen. Vi har faktisk været

med til at beskytte den mod adskillige anslag i sidste folketingsssamling, hr. Kjeld Olesen. Hvis det ikke havde været for socialistisk folkeparti, havde den nye koalitionspartner fældet den socialdemokratiske mindretalsregering i sidste folketingsssamling.

Men hvad nu? Når jeg nu læser statsministerens redegørelse – og jeg kaldte den jo tynd, hvilket faldt ham lidt for brystet, for, som han sagde, der stod dog alligevel et og andet i den – vil jeg også erkende, at der står noget deri. Der står om betalingsbalanceunderskuddet, at det er hensigten at nedbringe det til højst 6,5 mia kr. allerede i 1979. Her er et tal, her er en målsætning. Her kan vi kontrollere bagefter, om det er lykkedes eller ej.

Men om arbejdsløsheden står der:

»Alt tyder på, at arbejdsløsheden vil stige yderligere, hvis vi ikke forstærker indsatsen for at fremme beskæftigelsen.«

Nu har jeg ikke indtryk af, at der bliver gjort voldsomt meget, men det kan måske komme senere, det vil jeg ikke udelukke. Det, som jeg synes er vigtigt, er bare, at man åbenbart nu lægger så stor vægt på betalingsbalanceproblemet, at man her tør sige, at man vil sætte et tal på: vi skal ned på 6,5 mia kr. i underskud. Men når det drejer sig om arbejdsløsheden, sætter man ikke noget tal på. Så står der bare, at det er jo skidt, som det er, og vi må gøre et og andet, for at det dog ikke skal blive værre. Det er sandelig også slemt nok med små 200.000 arbejdsløse. Meget tyder på, at det bliver værre på grund af den momslovgivning, som skal gennemføres her i de nærmeste dage. Det er fuldkommen rigtigt, når en lang række økonomiske eksperter, indbefattet socialdemokratiets egne, er kommet til det resultat, at momslovgivningen og andre stramninger vil føre til en øget arbejdsløshed på 20.000 – 25.000.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører: hvad er målsætningen for så vidt angår arbejdsløshedstallet? Vi får et tal for så vidt angår betalingsbalanceunderskuddet: det skal nedbringes til 6,5 mia kr. Hvad skal arbejdsløsheden nedbringes til? Hvorfor er der ikke noget tal på det? Har man helt opgivet en målsætning? Jeg tror selv, man har opgivet en målsætning; jeg tror, der er sket det, at man nu for alvor og ubetinget og åbent prioriterer bekæmpelsen